

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶ / ۰۳ / ۳۱

یونس نگاه

علیه مکتب و برای مکتب

برای بستن مکاتب غیر از بهانه‌های مذهبی یک دلیل سیاسی هم مطرح است. از همان آغاز تحلیل‌گرانی می‌گفتند که طالبان برای جلوگیری از پاشیدن صفوف خود مکاتب را اگر بخواهند نیز باز نمی‌توانند. می‌گفتند که طالبان با مبارزه علیه مظاهر و اسباب زندگی شهری از جمله تعلیم نیرو جذب و تربیه کرده‌اند.

تبلیغ در برابر مکتب و آزادی دختران ابزار مهمی برای جذب نیرو و تبلیغات بوده است. حالا اگر بگذارند دختران دسته دسته به مکاتب و دانشگاه‌ها بروند، شاید جمعی از خود طالبان دست به ماشه به داعش ببیوندند و جهاد علیه ملاحبت الله و امارت «کفری» را آغاز کنند.

این ترس دور از احتمال نیست. درعین حال چیز مهمی درباره جامعه ما هم می‌گوید. شکی نیست که اکثریت مردم ضد مکتب نیستند و جمعیت بزرگی به اهمیت مکتب آگاهند. حامیان فعال و آگاه مکتب از نظر جمعیتی از کسانی که خواسته و فعالانه حاضر به ایستادن علیه مکتب‌اند، کم نیستند. اما چند نفر حاضرند مثل افراطیان ضد مکتب برای هدف خود دست به عمل سیاسی بزنند، بگذریم از عمل نظامی؟

در دوران جمهوریت نیز حامیان تعلیم و آزادی حاضر به جنگ با طالبان نبودند. بار اصلی جنگ بر دوش کسانی بود که سربازی برای‌شان شغل بود و از آن طریق امراض معاش می‌کردند.

چرا چنین شده است؟ بسیاری افرادی که حاضرند برای بستن مکتب کشته شوند، بم به کمر خود ببندند و مکتبی را به خون بنشانند، ولی در طرف مقابل انسان‌های خطرپذیر کم‌اند؟

د پانو شمیره: له 1 تر 2

هیچ به ذهن آدم خطور نمی‌کند که این روزها جمعیت بزرگی از زنان و مردان در یکی از شهرها با شعارهای نرم و نه چندان تحریک‌آمیزی چون «مکاتب دختران را باز کنید»، «تعلیم حق دختران است»، «ما مکتب می‌خواهیم»، به راه افتند.

آیا اگر مدرسه در یک حکومت استبدادی غیرمذهبی بسته شود، یا مسجد رفتن منع گردد، مردم ما مثل امروز تحمل خواهند کرد و هزاران نفر سر خود را به دامن گرفته به جاده‌ها نخواهند رفت؟ در هر محله گروه‌های مخفی مبارزه تشکیل خواهند داد، و با بم‌های بشکه‌ای و داس و چاقو به میدان خواهند آمد؟

آرشیف: نو یسنده در پورتال افغان جرمن آنلاین